male läks, teist tagga otsima. Kül temmal olli kibbe kä, sest nägi ja nurre närvind temma süddant. Selle hädda sees ta ohkus mitokord Jummala pole, kes keikide toitja on, ja pallus leiwa-pallokest ennelele ja omma lastele. Üks kirik olli tee äres, ja kirriko uks seisis lahti; sesina ta läks sisse ja kandis omma süddame-koormat jälle palwega Jummala ette; tulli siis kirrikust wälja, helde Loja abbi peäle lotes, ja läks eddasi. Nüüd juhtus, et üks Postwankker temmast nöda aias, ja et selle peält üks kimp mahha ukkus, mis kange soido ja pörtumi-seega olli weerema löimud. Enne kui se waene Handwerkel kimbo jure sai, olli Postiwankker jo ni kaugele eddasi soudnud, et temma heäl ei kannud ennam nende iggai, kes wankre peäl, ja epärast ta ei woinudke neile sett, mis ni ohakuk unud, teä ust anda. Ta wottis kimbo ülles, mis wägga raske olli: ni ewals ta sutis sedda tee peäle körwale wia, ja mudu-

kemma näggi, et seäl sees monned rahha-kotid ollid. Pole warra ta panni Ma alla mahha, pole ta kaudis koio, tulli siis taggasi, ja wiis teise pole ka ärra. Pärrast ta wiis teist Kohtowannematte kätte, ja räkis nende ees ülles, kuida se temma kätte olli juhtunud. Rahha pandi Rae-kotta seisma, kuñni monne wäiva pärrast Ziwisi-kirjaes luggeda olli, et ühhe reisia kaupmehhe käest kaksteist kümmend sedda wannataalrit tee peäl ärra kaddunud, ja et selle rahha leidjale, kes sedda teise kätte piddi saatma, sadda wannataalrit meeleheaks tootati. Kohtowannemad juhhatasid kaupmeest se auso waese innimese jure, kedda Jummala ön olli saatnud se da warra leidma. Kaupmees wottis omma rahha wasto ja kui ärraloeti, olli keik tuis, ja olnud tingagi waia. Wist olli se waene Handwerkel aus ja selge mees. Ei olnud temmal middagi sukrus, kui ta ni sure hulga rahha leidis; temma isse ja tenuma lapsed ol-